

Ὅπως δὴ ποτε ἐν ἔαρι τοῦ 318, ἐνῶ δὲ μὲν Ἀντίγονος ἡσχολεῖτο ἔτι περὶ τὰς δυτικωτέρας ἐπαρχίας τῆς μικρᾶς Ἀσίας καὶ ἐξέπεμπε τὸν Κάσσανδρον εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὁ δ' Εὐμένης ἴστατο ἔτι ἐν Κιλικίᾳ, ὁ Πύθων ἐκεῖνος ἐβουλεύθη νὰ γίνῃ καθ' ὀλοκληρίαν κύριος τῶν ἄνω σατραπειῶν· καὶ ἐπὶ τούτῳ ἐμβαλὼν τὸ πρῶτον εἰς Παρθυαίαν συνέλαβε καὶ ἐφόνευσε τὸν σατράπην αὐτῆς Φίλιππον, διορίσας ἀντ' αὐτοῦ τὸν ἴδιον ἀδελφὸν Εὐδήμον. Ἀλλὰ τότε ἐνοῦνται ὅλοι οἱ σατράπαι τῶν ἄνω χωρῶν, κατατροποῦσι τὸν Πύθωνα περὶ τὸ φθινόπωρον τοῦ 318 καὶ ἀναγκάζουσιν αὐτὸν νὰ καταφύγῃ παρὰ τῷ Σελεύκῳ εἰς Βαβυλῶνα. Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Εὐμένης, καίτοι συνεκρότησεν ἀξιόλογον δύναμιν ἐν Κιλικίᾳ, δὲν ἦτο ὅμως ἔτι ἐνάμιλλος πρὸς τὸν Ἀντίγονον· ἔβλεπε τούτον πράττοντα ὡς ἂν ἐσκόπει νὰ περαιωθῆ εἰς τὴν Εὐρώπην καὶ ἐνταῦθα νὰ κρίνῃ τὸν ἀγῶνα· ἤσθάνετο ὅτι διὰ νὰ ἐμποδίσῃ τοῦτο, διὰ νὰ ἡμπορέσῃ νὰ κοινωνήσῃ ἀμέσως μετὰ τῆς Μακεδονίας καὶ νὰ προσλάβῃ ἐκεῖθεν νέας δυνάμεις, ἔχει ἀπαραίτητον χρεῖαν στόλου, οὐ ὅπως ἐστερεῖτο ὄθεν ἀπεφάσισε πρὸ πάντων νὰ εὕρῃ ἐκ παντὸς τρόπου στόλον· ἐπὶ τούτῳ δὲ ἐν ἔαρι τοῦ 318 ἐνέβαλεν εἰς Φοινίκην, ὑπὸ φρουρῶν τοῦ Πτολεμαίου κατεχομένην, ἐκυρίευσεν αὐτὴν εὐχερῶς, κατεσκεύασεν ἐν θέρει δύναμιν ναυτικὴν ἀξιόλογον καὶ ἤδη ἤλπιζεν ἐν ἀρχῇ τοῦ χειμῶνος νὰ ἐπιπλεύσῃ εἰς τὴν ἑλληνικὴν θάλασσαν καί, ἐνωθεὶς ἐνταῦθα μετὰ τοῦ μακεδονικοῦ στόλου, νὰ ἀνατρέψῃ τὴν κατὰ τῆς βασιλείας στάσιν, ὅτε αἴφνης βλέπει ἐπερχόμενον τροπαιοφόρον στόλον ἕτερον, τὸν στόλον τοῦ Ἀντιγόου, τὸν πρὸ μικροῦ ἐν Βυζαντίῳ νικηφορήσαντα. Διότι ὁ Ἀντίγονος, καίτοι ἠδύνατο ἤδη ἀκωλύτως νὰ διαπεραιωθῆ εἰς Εὐρώπην, μαθὼν ὅμως τὰ παρὰ τοῦ Εὐμένους ἐνεργούμενα, δὲν ἐνόμισε φρόνιμον νὰ καταλίπῃ ὅπισθεν τοῦ τοιοῦτον πολέμου, καί, μεταβαλὼν ἀμέσως σχέδιον, παραδίδει τὴν ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ ἀρχὴν εἰς τὸν σατράπην Καρίας Ἀσανδρον, ἀναχωρεῖ μετὰ 20.000 πεζῶν καὶ 4.000 ἱππέων ἀπὸ τῶν περὶ Ἑλλησποντον χωρῶν ἐπὶ Κιλικίαν, καὶ ἐκπέμπει συγχρόνως τὰ πλοῖα αὐτοῦ ἐπὶ τὰ ἐκεῖ παράλια. Ἄμα δ' ἐμφανισθείσης τῆς τροπαιούχου ταύτης δυνάμεως οἱ Φοίνικες ἐγκαταλείπουσι τὸν Εὐμένη καὶ, παραδίδονται εἰς τὸν ἀντίπαλον αὐτοῦ.

Τὰ κατὰ τὸν Εὐμένη ἀπέβησαν ἐντεῦθεν δεινότερα· διότι στερηθεὶς τοῦ στόλου ἀπέβαλε πάντα τρόπον κοινωνίας μετὰ τῆς Εὐρώπης· ἰδίαν ἀξιόμαχον πρὸς τὸν Ἀντίγονον δύναμιν δὲν εἶχε· σύμμαχον δὲν ἔβλεπε κανένα πιθανόν, οὔτε ἐν μικρᾷ Ἀσίᾳ οὔτε ἐν Φοινίκῃ. Πᾶς ἄλλος ἤθελε περιέλθει εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι ἡ ἐξακολούθησις τοῦ ἀγῶνος εἶναι ματαία καὶ ὅτι καιρὸς εἶναι νὰ φροντίσῃ περὶ τοῦ ἰδίου συμφέροντος. συνθηκολογῶν πρὸς τὸν Ἀντίγονον, ὅστις ἦτο πάντοτε πρόθυμος νὰ συμφιλιοθῆ μετ' αὐτοῦ. Ἄλλ' ὁ πολυμήχανος Καρδιανὸς δὲν ἀπηλίπισθη καὶ ἐπὶ πολὺν ἔτι χρόνον ἐμελλε νὰ κρατήσῃ ὀρθὴν τὴν ἐμπιστευθεῖσαν αὐτῷ βασιλικὴν σημαίαν. Μὴ βλέπων τί ἔχει ἤδη νὰ πράξῃ ἐν τῇ δυτικῇ Ἀσίᾳ ἐτράπη ἀπὸ Φοινίκης πρὸς τὰς ἀνατολικωτέρας χώρας, ὅπου ἤξευρε τοὺς σατράπας συνασπισθέντας, ἐν ὀνόματι τῆς βασιλείας, κατὰ Πύθωνος καὶ Σελεύκου καὶ διελθὼν διὰ τῆς Κοίλης Συρίας, παρεχέμασεν εἰς τὴν Βαβυλωνίαν. Ἐντεῦθεν συνενοήθη πρὸ πάντων μετὰ τοῦ Πύθωνος καὶ τοῦ Σελεύκου, προσκαλέσας αὐτοὺς «βρηθεῖν τοῖς βασιλεῦσι», συντασσόμενοι μετ' αὐτοῦ, στρατηγοῦσθαι ὄντος τῆς Ἀσίας, κατὰ τοῦ Ἀντιγόου. Ἀλλ' ἐκεῖνοι ἀπεκρίθησαν ὅτι εἶναι μὲν ἔτοιμοι νὰ ὑπηρετήσωσι τοὺς βασιλεῖς, ὅχι ὅμως καὶ νὰ ὑποταχθῶσιν εἰς ἄνδρα καταδικασθέντα εἰς θάνατον ὑπὸ τῶν Μακεδόνων· καὶ ἐν ταύτῳ διεμήνησαν εἰς τὸν Ἀντίγονον, ὅστις ἐπερχόμενος κατόπιν τοῦ Εὐμένους ἦτο ἤδη ἐν Μεσοποταμίᾳ, νὰ σπεύσῃ εἰς βοήθειαν αὐτῶν. Ἀφ' ἑτέρου ὁ Εὐμένης, εἰσελθὼν ἐν ἀρχῇ τοῦ 317 εἰς Σουσιανὴν, προσακάλεσεν ἐκεῖ τοὺς τῶν ἄνω σατραπειῶν ἡγεμόνας, Πευκέστην τὸν Περσίδος (ἄλλοτε σωματοφύλακα τοῦ Ἀλεξάνδρου διατελέσαντα), Τληπόλεμον Καρμανίας, Σιβύρτιον Ἀραχωσίας, Ἀνδρόβαζον σταλέντα παρὰ τοῦ σατράπου